

danske statsborgere, af personer, der har hjemsted i Danmark eller af sådanne statsløse eller flygtninge, som har deres sædvanlige opholdssted her. Loven gælder tillige fotografiske billeder, der først er udgivet i Danmark.

Under forudsætning af gensidighed kan rækkevidden af lovens bestemmelser udvides i forhold til andre stater ved kgl. anordning.

Ved kgl. anordning kan loven tillige gøres anvendelig på fotografiske billeder,

der først er udgivet af mellemfolkelige organisationer samt på ikke udgivne billeder, som sådanne organisationer har ret til at udgive.

§ 21. Loven gælder også fotografiske billeder, som ville kunne opnå beskyttelse efter den hidtil gældende lovgivning.

§ 22. Denne lov træder i kraft 1. januar 1961. Lov nr. 131 af 13. maj 1911 om eneret til fotografiske arbejder ophæves.

Bemærkninger til lovforslaget.

Indledning.

I 1939 påbegyndtes et samarbejde mellem Finland, Norge, Sverige og Danmark med henblik på tilvejebringelsen af ensartede forfatter- og kunstnerretslove i de 4 lande. Hvert land udpegede delegerede til at deltage i dette samarbejde, hvis hovedresultat foreligger i form af udkast til nye ophavsretslove, for Danmarks vedkommende i en i 1951 afgiven betænkning, på grundlag af hvilken der samtidig med forelæggelsen af nærværende lovforslag er fremsat forslag til lov om ophavsretten til litterære og kunstneriske værker.

I 1947 blev det på dansk initiativ endvidere pålagt de delegerede — for Danmarks vedkommende nu afdøde departementschef Fr. Graae og professor dr. jur. Torben Lund — at udarbejde nye udkast om fotografibeskyttelsen i de nordiske lande. Den danske betænkning herom fremkom i 1951 under titlen „Udkast til lov om retten til fotografiske billeder, med tilhørende anmærkninger“.

Nærværende lovforslag og de til dette knyttede bemærkninger bygger i det store og hele på udkastet i den sidstnævnte betænkning af 1951. Enkelte af bestemmelserne er dog formuleret noget anderledes end i udkastet, idet hensyn bl. a. er taget til forskellige ændringsforslag, hvorom der opnåedes enighed på møder i Stokholm i 1955 og i København i 1957 mellem repræsentanter for de 4 lande.

En oversigt over fotografilovgivningens udvikling i Danmark er givet i betænkningen af 1951, side 18-20.

Den gældende danske fotografilov er lov nr. 131 af 13. maj 1911 om Eneret til fotografiske Arbejder, hvortil slutter sig en undervisningsministeriel bekendtgørelse nr. 166 af 17. juli 1911.

Efter loven af 1911 gives der den, som for egen regning har frembragt et originalt fotografi efter

naturen eller en fotografisk gengivelse af et kunstarbejde, til hvis eftergørelse ingen har eneret, adgang til for et tidsrum af 10 år at forbyde andre at eftergøre fotografiet til salg. For at opnå denne beskyttelse skal fotografen opfylde visse formalitetskrav. Han skal for det første indgive en anmeldelse til undervisningsministeriet, og denne skal indeholde 1) oplysning om fotografens navn eller firma, 2) en beskrivelse af motivet for det pågældende fotografi, 3) angivelse i centimeter af det originale pladeformat, 4) en egenhændig erklæring fra anmelderen om, at originalpladen er mærket ved indridsning med navn eller firma, årstal og dato for anmeldelsen samt, hvis flere fotografier anmeldes i samme skrivelse, et løbenummer. For det andet skal fotografen forsyne ethvert af ham udgivet eksemplar af fotografiet med sit navn og ordet „eneberettiget“.

Den gældende lov må betegnes som yderst ufuldkommen.

Beskyttelsesfristen er utvivlsomt for kort. Adskillige fotografier, hvad enten de udmærker sig ved en særlig kunstnerisk indsats, eller deres særpræg består i indfangelsen af en bestemt situation, bevarer deres kommercielle værdi ud over de 10 år, som loven fastsætter som maksimumsgrænsen for beskyttelsen. Hertil kommer, at de komplicerede krav, der stilles som betingelse for beskyttelsens opnåelse (anmeldelse, forbeholdsklausul på alle kopier af fotografiet, indridsning i pladen), bevirker, at loven i vidt omfang bliver ineffektiv. De opstillede krav svarer ikke til moderne fotografimæssige metoder. I forhold til det meget store antal fotografier af kunstnerisk eller historisk værdi, som årlig optages herhjemme, er det antal, som opnår lovens beskyttelse uhyre ringe. Fotograferne er i mange tilfælde overhovedet ikke i stand til at opfylde lovens og bekendt-